

Új Lant

Az Újpesti Baptisták Lapja

2009. FEBRUÁR

XVIII. ÉVF. 1. (123.) SZÁM

Négyszáz éves örökségünk

A keresztyénség nagy táborának világszerte intenzíven fejlődő ága a több mint 100 millió hívőt számláló baptisták közössége. Gyülekezeti tagjaink tájékoztatását az igehirdetések által elsősorban a Biblia tanításának szenteljük, és elsődleges célunk, hogy minél többen megismerjék az evangélium örömeit, amelyet János apostol így foglalt össze a minden bizonnyal

legismertebb bibliaversben: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16) Ha ennek az örömeit a nyomán döntés születik az igehallgató szívében, akkor megtérését a bibliai keresztséggel, a bemerítéssel pecsételi meg. Aki baptistának vallja magát, nem spórolhatja meg ezt az utat, az ige meghallásának, elfogadásának, a Jézus Krisztus melletti döntésnek és a bemerítkezésnek az útját. Ezt minden baptista testvérünk tudja, sőt az ebből következő feladatát is, amit *Oncken* híressé vált mondatában így fogalmazott meg: „Minden baptista misszionárius”.

Kevesebben vannak azonban azok a testvéreink, akik a baptizmus történetével is tisztában vannak. Jubileumaink, ünnepeink alkalmával fel-felröppennek az évszámok, de a kevésbé tájékozottak gyakran össze is tévesztik ezeket. Újpesti imaházunk belső homlokzatán három évszám olvasható, ezek az újpesti misszió főbb évszámai. 1873 a missziókezdet, az első igehirdetés éve, 1880 az első gyülekezeti tagok bemerítkezésének évszáma, 1901 pedig az önálló gyülekezetté válás dátuma. Sokak előtt azonban ismert 1846 is, amikor az első missziómunkások érkeztek Hamburgból *Rottmayer János* vezetésével. Ezek az évszámok a magyarországi baptizmus jeles napjai.

2009-ben ismét kerek évfordulóhoz érkezünk, és ezt jó lenne olvasóinknak is megismerni. A most ünnepezt 1609-ről talán csak néhányan tudják, hogy ez

(folytatás a következő oldalon)

Reményteljes jövő

„Békességet és nem romlást tervezek...” (Jer 29,11)

Mielőtt irigyelnénk a prófétát, Jeremiást, merthogy ilyen ígéretes prédikációt mondhatott, vagy a hallgatóit, akik ilyen szép biztatást vehettek Istentől, érdemes elolvasni a 29. fejezet bevezető sorait is. Jeremiás próféta Jeruzsálemből küldött levelét a foglyok közt megmaradt véneknek írta Babilóniába. Bizony, vannak olyan élethelyzetek, amelyekről nehéz elfogadnunk, hogy Isten tervébe illenek. Keresve is nehezen találjuk meg sok próbás körülmény értelmét. Gyakran kapásból véleményezzük azokat, hol mint rossz döntések következményeit, máskor mint Isten büntetését. Mennyei Atyánk azt akarja, hogy tanuljunk meg együttélni a kérdéseinkkel, melyek közül sok válaszolatlan marad egészen addig, amíg felismerhetővé nem válik előttünk is az ő terve.

Már az Ószövetség lapjain is az evangélium nagy igazságai emelkednek elénk: szerető Istenünk megváltásunkra indul, a javunkat tervezi, mert mi, bizony, rászorulunk a segítségére. Jeremiás próféciája beteljesült 70 évvel később, amikor egy pogány király lett a terv megvalósulásának az „eszköze”. Círus engedte haza a megtört szívű zsidó száműzötteket a megalázó babiloni fogságból.

A feszültségekkel teljes helyzetek, problémáink, testi és lelki gyengeségeink nem tisztelik az évhatárt: ránk köszöntenek mihamar. Talán jó lenne az okokat tisztán látnunk, de elégedjünk meg addig is a hívőt bátorító ígérettel: Urunk kegyelmes szeretete, életünket vigyázó közelsége a javunkra fordít mindent. Ő reményteljes jövőt kínál nekünk is – a mi felelősségünk viszont azt megragadni. Lépünk hittel és engedelmisséggel az Úr Jézus uralmára vágyók

nem ismeretlen jövője felé!

Novák József

(folytatás a címdalról)

az első baptisták bemerítésének az évszáma, és tulajdonképpen az Európából világhódító útjára elinduló baptista mozgalom alapításának is az évszáma. Természetesen ez is egy nevezetes bemerítkezéshez kapcsolódik. Ez volt az az első bemerítés, amelyet már nem az anabaptisták végeztek.

Dr. Szebeni Olivér egyháztörténész testvér írta: „Az esemény előzményéhez tartozik, hogy a reformáció százada Angliában bonyolult helyzetet hagyott maga után. Az angliai reformációt, az elszakadást Rómától egy nagyon méltatlan életű uralkodó kezdeményezte, és önmagát tekintette az angol reformált egyház fejének. Ebben nagyon eltért a német és a svájci reformációtól. Ellentmondásos intézkedéseket tettek az őt követő királyok és királynők, ami az úgynevezett puritánok (a 'tisztá' bibliai keresztyének) forradalmával folytatódott. Az egyik uralkodó lefejezése után a puritánok vallási türelmetlenségét rendkívüli szegénység, végül a királyság restaurációja követte. Erőszak, korrupció, bebörtönzés tette elviselhetetlenné az esztendőket a nép számára. Így került 1607 táján az angliai Gainsborough-ból Amszterdamba 40 komoly keresztyén angol ember egy volt anglikán lelkész, John Smith (Smyth) vezetésével. A csoport Leydenbe menekült. Egy tehetősebb kereskedő, Thomas Helwys szintén velük tartott. Smith lelkész elment Amszterdamba, ahol felkereste az egyik anabaptista ágazat, az úgynevezett mennoniták körét. Megismerte és elfogadta tanításukat, hogy Krisztus követésében a legelső lépés a felnőtt ember hitvalló keresztsége. Ennek kiszolgáltatására a mennoniták akkor is hajlandók voltak, ha a friss hitvallók nem az ő gyülekezetükhöz csatlakoznak.”

Az Angliából érkező vallási menekültek egy csoportja rendszeresen találkozott egy amszterdami pékség hátsó szobájában, ahol imádkoztak, és közösen tanulmányozták a Bibliát. 1609-re egy részük kialakította a ma általunk is általános baptista hitfelfogásként ismert álláspontot, az államtól való függetlenséget, és szorgalmazták egy hitvalló keresztséget gyakorló gyülekezeti közösség megalakulását.

A hely, ahol 400 évvel ezelőtt 1609-ben Jézus Krisztus példáját követve, hitvalló szavuk alapján felnőttkorúakat először részesítettek bibliai keresztségben, egy hollandiai kisváros, Groningen volt. Smith 1609-ben előbb önmagát keresztelte meg, bizonyos kétségei miatt fejleontéssel, de társai mind szabad vízben bemerítés által keresztelkedtek meg, amiben közreműködött a mennoniták egyik pásztora. Erre a 400 éve történt első bemerítésre emlékeznek az idén a világ baptistái. Még 1908-ban, az első európai baptista konferencia holland küldötte, R. van Beek prédikátor felszólalásában az 1609-ben történt hollandiai bemerítést jelölte meg a baptizmus elindulásának, amikor kijelentette: „Innen terjedt szét az egész világra a baptista misszió”. A baptizmus 400 éves örökségünk, éljünk hát ehhez méltóan Krisztus-követő életet!

Marosi Nagy Lajos
szerkesztő

Karácsonyi emlék

Csodálatos dolog történhet veled is!

Advent utolsó hetében kaptam egy sms-t, és a küldője arra kért, hogy továbbítsam másoknak is: „Bocs, hogy zavarlak, de sürgős! Van egy barátom, aki messziről jön. Szállásra van szüksége egy napra. Odaadtam neki a te lakcímedet. Kérlek, fogadd be és szeresd őt! Az ő neve Názáreti Jézus. Mondd neki csendesen: szeretlek, és szükségem van rád. Véred által tisztítsd meg a szívemet, és áldd meg az én házamat!”

Az sms-t a mobilom nem tudta továbbítani. Éppen az idők karácsonyi vendégsége ért véget, és beteglátogatásra indultam a kórházba. Sötétedett. Évi szólt, hogy elkísér. Lőrik bácsi pedig szólt Sándornak, hogy vigyen el minket.

A kórházban megtaláltuk Rózsika nénit. Fiatalos, 85 éves, egyik példaképem. Sokat dolgozott a lepramisszióban, reménytelen betegekre szánta az idejét. Örültem, hogy jól van. Majd szokásom szerint a többi betegnek is mondtam, hogy most jövünk a templomból, ahol imádkoztunk magukért. Többen gyanakodva néztek, ahogy máskor is történt már. Mindig van nálam ígés lap, de úgy láttam, ezek még nem ma szólnak nekik, így egy-egy mini cukorkát adtam.

– Én cukros vagyok – mondta az egyik gyanakvó.

– Nem is kell ezt megenni, csak karácsonyi emlék, mert szereti önt Valaki.

Majd mindenki elfogadta az édes emlékeztetőt. Az egyik beteg közelebb hívott, és mutatta a mobilján ugyanazt az sms-üzenetet.

– Olvassa el, de csak csendben! Kicsordult a könnyem – mondta csillogó szemekkel.

Egy fiatal lány az utolsó ágyon mintha hajléktalanságból menekült volna. Izgatottan figyelte, hogy hozzá is odamegy-e valaki. A maradék cukrot neki adtam, és a véletlenül kezemben levő Kodály Esti dalának szövegét: „Én Istenem, adjál szállást, már meguntam a járkálást, a bujdosást”. Az egész csak egy percig tartott. Évi eközben Rózsika nénival beszélgetett, majd én is. Ő egyfolytában a gyülekezetre gondolt.

A testté lett Ige mindenkit hív, mindenkit vár, mindenkit küld, hogy adjuk tovább az örömhírt: Jézus megszületett mindenkiért. Kit ide, kit oda, kit így, kit úgy. Kire mit bízott, azzal kell foglalkozkodnia, semmit sem kételkedve abban, hogy ő az, aki szól általunk. „Mi csak postások vagyunk.” (Győri Kornél) Talán egyszer valaki nekünk is szólt, hogy Isten ölelő karjába menekülhetünk. Ezért nem szabad csendben lennünk.

Az sms szerinti csodálatos dolog veled is megtörténhet. A te hajlékodbba is beléphet ő, akire vártunk adventben, csak meg kell nyitni a szíved ajtaját!

Gáti Imréné

Elfogták a cserbenhagyó gázolót

„Újpesten, a külső Szilágyi út és a Megyeri út kereszteződésénél egy szállítóautó elgázolt négy gyalogost, akik az átkelőhelyen szabályosan, a közlekedési lámpa zöld jelzése mellett mentek át, majd a jármű elhajtott a helyszínről. A gyalogosok közül két nő súlyos, egy pedig könnyebb sérüléseket szenvedett. A rendőrség elfogta azt a férfit, aki azzal gyanúsítható, hogy Káposztás-megyeren autójával elgázolt, majd cserbenhagyott négy, a zebrán szabályosan átkelő gyalogost” – közölte a hírt az MTI. Az a negyedik nő, aki könnyebben sérült: Frittmann Lászlóné Magdika. Éppen imaházból tartottak hazafelé. A gázolásnál szemüvege elrepült, összetört, cipője, sapkája, táskája messzire került tőle. Végül a könyökét kellett összevarrni, és vizsgálatokat végeztek. Fél oldala zúzódásokkal tele, de testvérnőnk otthonában ad hálát az Úr megőrző kegyelméért – írta a vasárnapi hirdetések szövegében Mészáros Kornél lelkipásztor. A hála hangját azonban nemcsak imádságban mondta el az Úrnak Magdi néni, hanem egy ihletett újságcikkben is megörökítette.

HÁLÁS VAGYOK

Sokszor voltam már hálás életemben az Úrnak. El sem lehetne sorolni, hányszor ejtettem ki a számon a hálásót: Köszönöm, Uram! Voltam hálás személyekért, tárgyakért, emlékezetes élményekért, amelyeket megköszöntem neki. Hálát adtam az ígéért, amely intett, számadásra készítetett, békét adott. Megköszöntem elrendeződött emberi kapcsolatokat, és azokat, amelyektől megóvott. Sűrűn, sokszor adtam hálát, bár tudom, hogy mégsem eleget.

Amikor megtelt a szívem hálával, fényesség gyúlt a lelkemben, ünneplőbe öltöztettem a szívemet, gondolataim, szavaim felett szivárvány lebegett, és azon szállt felfelé a hálám. Az Úrnak ragyogtattam fel legjobb képességeimet, és ő elfogadta ezeket a jóindulatú gyermeki próbálkozásokat. Beleszipantott a hála illatába, és kedvesnek találta. Tudom, biztos vagyok ebben, mert értésemre adta. Rám mosolygott, és vele áradt életemre az öröm, siker, türelem és nagyvonalúság. Megsimogatta okoskodó fejem és elvezetett bölcsességének tiszta forrásához. Gyöngéden tenyerébe fogta az életemet, és egyszerűen biztonságba kerültem.

Jó volt hálát adni az Úrnak.

Milyen más hálát adni azokban a helyzetekben, amikor felkészülten lehet elmondani a köszönetet, és mennyire másként törhet fel belőlünk a hála tiszta érzése, ha váratlanul vonul el felettünk a pokol. Kétszázas sebességgel tarolja le az útjában levőket, legyenek bár öregek, gyerekek. Játékos,

őrült iramában feldobja, megpörgeti az embereket, sok méteres körzetbe szétszórja a holmijukat, és még a szorosan magunkhoz csatolt ruhadarabokat is leoldja. Erő van nála, az Apokalipszis lován száguld. És aki az útjába kerül, azt elengedi, hogy zuhanjon a hepehupás út mocsos pocsolyájába. Elve vagy végleg elfeküdve. Már nem látni közvetlenül a szemünk előtt világító iszonyatos fényt, sötét lesz, törött szemüvegű, törött lelkű félelmetes sötét.

A szétszórt holmik mellett ott teremnek a pokol farkasai, és zsarolni kezdenek. Zúgolódásra, sírásra, jajveszékelésre készítetnek, de a kerítésen belülre nem ér a hatalmuk. Mert az Úristen segít felülni, látni engedi családunkat, eszmélni enged, hogy mégse haltunk meg, élünk, és mint fájdalommal termett igazgyöngyöt előhossa az igazi hálát: Köszönöm, Uram, hogy élek! Nincs ünneplő fényesség, nincs szivárvány, szavak sincsenek, csak egyetlen érzés: a hála!

Aztán felállunk – mert tart a kegyelem, emlékezetünk sértetlen, mert az Úr tenyerén voltunk, és nem érzünk sem fájdalmat, sem kétségbeesést, csak hálát.

Köszönöm, Uram, hogy élek!

Frittmann Lászlóné

Hogyan bizonyíthatom a hitemet?

♦ A hitemet nem tudom másoknak úgy átadni, mint ahogy az orvos fecskendővel beoltja a beteget, és úgy sem, mint ahogy az autót tömlőn keresztül benzinnel megtöltik.

♦ Hitemet nem tudom úgy továbbadni, mint ahogy a munkások daruval az egyik hajóból a másikba rakodnak.

♦ Nem tudom hitemet pirulában sem beadni senkinek, sem úgy megmagyarázni, mint ahogy a tanár megmagyarázza tanítványainak a matematikai képletet.

♦ Nem tudom úgy sem bizonyítani a hitemet, mint ahogy egy okos ügyvéd a kételkedő bíró előtt a vádlott ártatlanságát bizonyítja.

♦ A hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha haszontalan, bűnös életemet Krisztus gyógyító kezébe teszem.

♦ Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha másokért imádkozom, mint ahogy Krisztus Péterért imádkozott; és úgy, ha szeretettel szolgálom, amint Krisztus is szeretettel szolgált a betegeknek és az éhezőknek.

♦ Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha a gonosz beszédek és cselekedeteket megbocsátom, és elfelejtem, mint ahogy Krisztus is megbocsátott a kereszten ellenségeinek, s ha kész vagyok másokért szenvedni, amint Krisztus is szenvedett másokért.

♦ Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha kudarcok, balsiker nem félemlítenek meg, ahogyan Krisztust sem térítette le útjáról az emberek hitetlensége.

♦ A hitemet csak a Szentlélek erejével bizonyíthatom, akit Krisztus küldött el hozzánk!

Forrás: A Szabad Evangéliumi Egyház imaheti kiadványa

Ősrobbanás vagy teremtés?

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek...” (Jak 1,5) „Jöjjetek, szálljunk vitába! – mondja az Úr.” (Ézs 1,18)

Hasonlítsuk össze az ősrobbanás elméletét a teremtéssel, felhasználva a tudomány néhány alaptörvényét, és lássuk, melyik mond ellent ezeknek a törvényeknek, és melyik van összhangban velük!

Tekintsük először a termodinamika törvényeit (a „termodinamika” fogalom két görög szóból származik, amelyek jelentése hő-erő). Kutatás vagy kísérletezés közben minden tudóst két alaptörvény irányít, mégpedig a termodinamika két törvénye. E törvények alól nincsenek kivételek. A legegyszerűbb kísérletektől a legbonyolultabbakig, a világegyetem minden folyamata engedelmeskedik a termodinamika törvényeinek.

Az első törvény az energia megmaradásának elve néven ismert, és azt állítja, hogy energia nem keletkezik, és nem semmisül meg. Nemrégiben a tudósok felfedezték, hogy az anyag energiává alakítható, azonban az anyag és az energia teljes összege nem változtatható meg. Ez maga után vonja azt, hogy az univerzum nem teremthette meg önmagát. Ha volt kezdete, akkor csak egy önmagán kívüli „ok” hozhatta létre, olyan folyamatok révén, amelyek ma már nem működőképesek. Az ősrobbanás-elmélet tehát ellentmond a termodinamika első törvényének.

A teremtés, teljes összhangban az első törvénnyel, azt állítja, hogy energia nem keletkezik, és nem semmisül meg. A teremtés még egy lépéssel továbbmegy, és azt is megmagyarázza, hogy energia azért nem keletkezik, mert a teremtés hetének hetedik napján Isten befejezte a teremtés művét (1Móz 2,2). Energia nem is semmisül meg, mivel Isten „hatalmas szavával hordozza a mindenséget” (Zsid 1,3).

A második törvény még érdekesebb összehasonlításra teremt lehetőséget. Ez azt állítja, hogy minden magára hagyott fizikai rendszer a rendezetlenség és a káosz felé tart. A rendezetlenség mértékét a termodinamikában „entrópiának” nevezik – és az idő múlásával az entrópia növekszik. Legegyszerűbb megfogalmazásban az entrópiát „az idő nyílvevessző-jének” nevezik, és ez mindig lefelé száll. Tehát az idő múlásával minden elromlik, felbomlik vagy elpusztul. Mármost az ősrobbanás-elmélet azt állítja, hogy az univerzumban a fejlődés a növekvő rend és a komplexitás folyamata uralkodik – az idő múlásával a dolgok jobbá válnak. Mi feltehetően egyetlen sejtként kezdtük, ma pedig komplex emberi lények vagyunk. Az evolúcióban az idő nyíla felfelé mutat, ami teljes mértékben ellentmond a második törvénynek! Ezt a problémát számos evolucionista is elismeri. *Jeremy Rifkin* például így vélekedik *Entropy: A New World View* (Entrópia: Egy új világnézet) című könyvében:

„Azt hisszük, hogy az evolúció valamilyen csodálatos módon egyre nagyobb összetételt és rendet hoz létre a Földön. Most, hogy környezetünk pusztá szemmel is látható módon válik szétesővé és rendezetlenné, talán első alkalommal kezdünk kételkedni az evolúcióról, a haladásról és az anyagi értékeket képviselő dolgok keletkezéséről alkotott elképzeléseinkben... Az evolúció a rend egyre nagyobb szigeteinek keletkezését jelenti a rendezetlenség egyre nagyobb tengereinek rovására. Nincs olyan biológus vagy fizikus, aki tagadná ezt az alapvető igazságot. Mégis, ki hajlandó felállni és beismerni ezt egy osztályteremben vagy a nyilvánosság előtt?”

A teremtés szerint, amikor az ember vétkezett, Isten megátkozta a földet, és romlásnak és halálnak vetette alá. A Biblia leszögezi, hogy „az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajódik mind ez ideig” (Róm 5,22). A zsoltáríró úgy fejezi ki a helyzetet, hogy így ír az egekről és a földről: „Mind megavulnak, mint a ruha.” (Zsolt 102,27) Az idő nyíla lefelé mutat a teremtéstörténetben, teljes összhangban a második törvénnyel. Tehát rendelkezésünkre áll a tudománynak két alaptörvénye, amely teljes ellentmondásban van az evolúcióelmélettel, de teljes összhangban a teremtéssel.

A termodinamika törvényei nemcsak arra a múltbeli időpontra utalnak, amikor a teremtésnek meg kellett történnie, hanem egy jövőbeli időpontra is, amikor az idő nyílvevesszője földet ér, azaz eléri a mélypontot! Amennyiben a rendelkezésre álló energia esetleg zérushoz közelítene, bekövetkezik a végső hőhalál, amire Péter figyelmeztet minket: „...az egek recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta levő alkotások is megégnek” (2Pt 3,10).

Egyes evolucionisták kétféle módon próbálnak meg kikerülni ebből a halálos csapdából: vagy azt állítják, hogy a termodinamika törvényei nem egyetemesek, vagyis a tudósok e törvényeknek ellentmondó kísérleti eredményre is juthatnak; vagy pedig a „nyitott rendszer” érvéhez folyamodnak, mondván, hogy a törvények nem érvényesek nyitott rendszerekre, ahol a rendszerbe külső energiát lehet juttatni.

Az első érvet – vagyis hogy ez a két törvény nem vonatkozik a világegyetem keletkezésére – megdönti az a tény, hogy a tudomány megfigyelésen alapszik. A két törvény arról ismeretes, hogy minden olyan tömeg-energia rendszerre és folyamatra alkalmazható, amely térben és időben megfigyelhető. A termodinamika törvényei tudománynak minősülnek. Az az elmélet, amely nem megfigyelt, az képzeletbeli ellentmondáson alapul, és ez ellentétben áll az egybehangzó kísérleti megfigyelésekkel, tehát nem nevezhető tudományosnak!

A nyitott rendszerekre vonatkozó érvet a termodinamika harmadik törvénye dönti meg, amely kimondja, hogy a rend abszolút zérusponton (-273 °C) maximális, mert ott az entrópia értéke zéró. Ez maga után vonja azt, hogy ha külső hőenergiát adunk át egy nyitott rendszernek, az csak növeli a rendezetlenséget. Ez elkerülhetetlenül a rendszer rendezettségében rejlő funkcionális információ csökkenését eredményezi. Egy irányító program és átalakító mechanizmus (mint a klorofill a növényekben) jelenléte nélkül a bármilyen forrásból származó külső energiabevitel csak növeli a rendezetlenséget!

Az a feltételezés, hogy egy robbanás rendet idézhet elő, ellentmond minden tudományos törvénynek. A további feltételezés, hogy ez a robbanás az energia és az anyag egyenletes, gömbszimmetrikus (bármilyen irányban azonos) tágulásához vezetett, a tudomány egy másik törvényének, az impulzusnyomaték megmaradás elvének mond ellent. Ez az elv kijelenti, hogy egyenletes körmozgás sohasem eredményezhet görbe vonalú mozgást. Azt feltételezni tehát, hogy egy lineárisan táguló gáz keringő pályájú galaxisokká és bolygórendszerekké lényegült volna át, íme, a tudomány egy másik törvénye szerint is egyszerűen lehetetlen.

Tekintsük az ok és okozat híres törvényét, mely kijelenti, hogy minden okozat esetében kell lennie egy oknak is, amely minden tekintetben előbbvaló az okozatnál, ami azt mutatja, hogy az univerzum nem hozhatta létre önmagát, ahogyan az ősrobbanás-elmélet feltételezi. Az univerzumnak (okozat) szüksége volt egy okra, mely kívül van téren és időn, és előbbvaló nála. Az egyetlen „ok”, amely kívül van téren és időn, és mindennél előbbvaló, a Teremtő, aki elmondhatta magáról: „Mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok” (Jn 8,58), és kérdőre vonta az embert: „Hol voltál, amikor a földnek alapot vettem?” (Jób 38,4)

A fentiekből nyilvánvaló, hogy az ősrobbanás a hamis tudomány arra irányuló kísérlete, hogy alternatívát kínáljon a teremtésre. De mivel elveszettek vagyunk e hatalmas világegyetem csodájában, nem tehetünk mást, mint hogy magasztaljuk a hatalmas Teremtőt: „Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny.” (Zsolt 19,2)

Részlet dr. F. Abou-Rahme Azt mondta Isten című könyvéből

Az elnyomottak reménysége

10. zsoltár

Prológ:

*A hajdan-élt zsoltáros így kesergett
Amikor népe sorsát számba vette.*

Uram! Tekints ránk! Elfajzott világunk
Bozótos térein dúl a gonoszság;
És naponként nyer új teret a gazság
Ilyen felfordult „rend” van már minálunk.

A gátlástalan bűnös-zsákmányt lesve
Lesben áll és az ártatlant kilesve
Rabol, kapzsiságával dicsekedve!
És gyarapodik! Reggel, délben, este.

Hiszen a gyámoltalan: védtelen.
Részvétlenül marad a pusztulása.
Ám a rablók étvágya végtelen;
Nem fogja fel, hogy saját sírját ássa!

S mert az útjai eredményesek
Azt látja: Messze van ítéleted.
Fennhéjázva mondja: „Az Istened
Én ellenem már semmit sem tehet.

*Mert lám, már nemzedékek váltják egymást
Engem nem ér baj, meg nem rendülök.
Elfelejt Isten, eltakarta arcát.
A birtokomban biztosan ülök.”*

Állj elő Uram! Bosszuló kezed
Lendülése a nyomorultat védje;
Hadd érezze meg büntetésedet
Ki gúnnyal gondol a számonkérésre!

Hiszen Te látod a vészt, bajokat
Rég-időtől Te vagy az árva őre;
Rátekintesz, és kezekben tartod
A gyöngét; mint erője, segítője.

Bizony Király lesz az Úr, mindörökkön
Védi az árva, elnyomott ügyét.
Hatalmaskodó nem áll meg e földön
S megerősíti az Igaz szívét.

A pogányok kivesznek az országból;

Szelíd szívűek öröklik a földet.

Kádencia:

*A hajdan-élt zsoltáros így kesergett
Amikor népe sorsát számba vette.
Eltűnődöm e régi zsoltár mellett:
Vajon mi illik ebből – a jelenre?*

Bácsi Sándor

Háziasszonyok rovata

Vendégségben jártunk
Juhászéknál

A Juhász házaspár a kilencvenes évek elején csatlakozott az újpesti gyülekezethez. Hárman érkeztek Temesvárról, miután átérték a forradalom borzalmait. 1989 elhíresült adventjén éppen a téren mentek át, a délutáni istentiszteletre igyekeztek, amikor lövések hangja hallatszott. Fegyveres harcok kezdődtek Temesvár főterén, nem messze a református templomtól, amelynek lelkésze ekkor *Tőkés László* tiszteletes volt. A forradalmi események azután futótűzként terjedtek az országban. Ezen a karácsonyon az egész világ feszülten figyelte a diktátor hatalmának megdöntését. Amikor az események csendesedtek, Juhászék azt remélték, hogy az eszevesztett diktátor távozását követően javul a helyzet, de amikor a „felszabadult” Romániában *Andor* kisgyerekként elkezdte az iskolát, hamarosan meg kellett tapasztalniuk, hogy ezzel a nagyszerű változással a magyarok megkülönböztetése nem szűnt meg. *Andor* tanítója nyíltan hirdette, hogy „nem szereti a magyarokat”. Ez bántotta az ifjú Juhász családot, akik már korábban is gondoltak a kitelepülésre. Mivel a tanító nyílt magyarellenessége nem változott, abban látták a megoldást, hogy az anyaországban telepednek le. Újpestet választották hazájuknak, és a gyülekezetükben találtak otthonra. Albérletből albérletbe mentek, míg végül Dunakeszi-Alagon fogtak építkezésbe. Közben *Adám* is megszületett, és azóta a négytagú család hűséges a közösséghez.

Dunakeszin az ízlésesen berendezett ház nagyszobájában ülve beszélgettünk, sok minden szóba került. *Sándor* jóleső érzéssel mutatta be a házat, amelyet körbejárva lépten-nyomon keze munkájába ütköztünk. *Ilike* szorgalmas háziasszony, az elfogyasztott finom falatok közben az asszonyok jellemző témájáról, a sütés-főzésről is szó esett. *Sándor* temesvári, ő viszont Szilágynagyfaluban nevelkedett. Onnan hozta emlékeit a gyülekezeti életről, és magával hozta a szülői ház finom ízeit, receptjeit is. Előkerült a gondosan,

kézzel írott receptgyűjtemény, amelyben gyűjtögette a finomságokat. Közben arról is beszélgettünk, hogy a Szabó család nagyrésze elszármazott Nagyfaluból. A gyermekek négy országban élnek, de a szilágynagyfalui ételek, sütemények finom íze, jó illata az ünnepek táján otthonossá varázsolja lakásaikat Dunakeszin, Újkígyóson, Ausztriában, Svájcban és az ősi földön maradottak szilágysági otthonaiban, mindenütt, ahol a Szabó familia tagjai élnek.

Jól éreztük magunkat Juhászéknál. Arra kértem Ili-két, hogy egy finom süteményrecepttel lepje meg az *Új Lant* olvasóit, és ezzel egyúttal teremtsünk hagyományt, hogy gyülekezetünk egy-egy háziasszonyát megkérve a lapszámokban közreadunk néhány finom étel- vagy süteményreceptet. Az alábbi receptet szeretettel kínáljuk gyülekezetünk asszonyainak.

Marosi Nagy Lajos

Méteres sütemény

Tészta:

4 tojásfehérjét felverünk habnak, hozzáadunk 38 dkg cukrot, 4 tojássárgáját, 1 dl olajat, 1 dl vizet, 1 csomag sütőport és 38 dkg lisztet. Ezt jól kikeverjük, és kettéosztjuk. Az egyik felét két özgerincformába elosztva öntjük, és 4 dl magozott meggyet rászórunk a tészta tetejére. A másik feléhez egy evőkanál kakaót keverünk (a kakaót előbb elkeverjük egy-két evőkanál vízzel). A kakaós tésztát egyenlően elosztva beleöntjük a két formába. Így a meggy középre kerül. Kb. 180 fokon 30–35 percet sütjük.

Krém:

A fél liter tejből 1,5 csomag vaníliás pudingot főzünk 10 dkg cukorral. Amikor kihűlt, 20 dkg vajjal összekeverve krémet készítünk.

Kakaómáz:

30 dkg porcukrot, 2 evőkanál kakaót és 5 dkg vajat leforrázunk forró, lobogó erős fekete kávéval. Jól kikeverjük és azonnal rásimítjuk a kihűlt tésztára. A kihűlt tésztát kb. 1 cm szélesre szeleteljük. A szeleteket a krémmel összeragasztjuk, tetejét kakaómázzal bevonjuk. A tésztát 30–45 fokban kell szeletelni. A tetejét lehet díszíteni tortadarával, vagy kókuszreszeléssel.

A sütéshez sok sikert kíván:
Juhász Sándorné Szabó Ilona

Egy vasárnap délutáni bizonyágtétel

Lyukas falevél

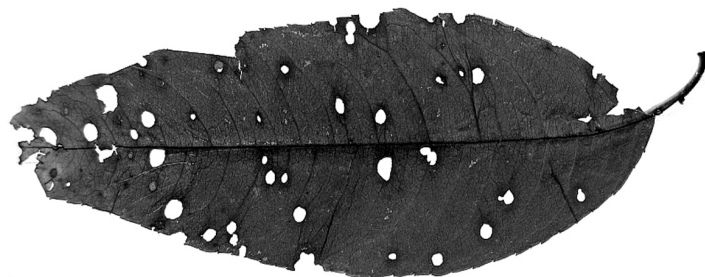
A Szentírásban lejegyzett tanításokból gyakran valamiféle segítséget nyújtva jelennek meg a természeti képek, a földművelés mozzanatai, az állat- és növényvilág lebilincselő szépsége és változatossága. A bibliai korok embere közelebbi kapcsolatban állt Isten élő alkotásaival, mint a mai leszármazottak, de a tudományos ismereteik hiányosabbak voltak. Évezredekkel ezelőtt már ismert volt többek között a hangya szorgalma, a „jó fa” tulajdonságai, a konkoly jelentette veszedelem a gabonavetésben. De üzenhet-e ma Urunk olyan természeti jelenségek segítségével, melyek a korábbi századokban, évezredekben még ismeretlenek voltak? Szólhat-e hozzánk a szabad szemmel nem is látható alkotásain keresztül? Bátorkodom kijelenteni, hogy igen.

Az őszibarackfa és egy kórokozó gombafaj (*Stigmia carpophila*) kapcsolata csak egy eset a megszámlálhatatlan közül. Hadd hívjam az olvasót egy gyümölcsöskert képzeletbeli meglátogatására! Amint egy őszibarackfa közelébe érünk, feltűnik, hogy szinte minden levele lyukas. Vajon miféle bogár vagy moly rágtta meg? – hangozhat a kérdés. Ennél kissé bonyolultabb folyamat tette ilyen becstelen ábrázatúvá a leveleket. Szakítsunk le közülük egyet, és képzeljük magunkat egy ilyen falevélnyi apró harcmezőre! Íme, a lyukas falevél története:

Miután a tavaszi napsugár előcsalogatta a barackfa mézillatú virágait, hamarosan megjelent ez a falevél is. Kezdetben teljesen ép és egészséges levél volt, ám az első intenzívebb eső hatására a kórokozó gomba spórái a környező fatörzsről és az ágak kérgéről a levél felületére csapódtak. Ezek bármely növény magjához hasonlóan csíratömlőt fejlesztettek, mellyel a levél felszíne alá hatoltak. A gombák támadásba lendültek. Hogy saját testüket építsék, nekiláttak a bőrszövet alatti sejteket felfalni. Rövid idő alatt képesek lettek volna az egész levelet tönkretenni, és heteken belül pedig az összes levél elpusztulhatott volna. Megszűnt volna a fotoszintézis, ami fogadja a nap felülről érkező energiáit. Nem alakulhattak volna ki a gyümölcsökben a különböző cukrok, vitaminok, izanyagok. Mégis azt látjuk, hogy bár lyukas és hiányos ez a levél, mégis túlélte a támadást, sőt a terméseit is beérlette.

Mi a győzelem titka? Először is a fa valamilyen bonyolult biokémiai folyamat során felfedezte a betegséget a testében. Ez önmagában még nem gyógyítja meg. Gondoljunk csak saját testi-lelki betegségeinkre! Jó, ha felismertük, esetleg felismertettük számunkra a bajt, de ez önmagában még nem hoz gyógyulást. Lépéseket kell tenni a gyógyulás érdekében. Tennie kellett valamit az őszibarackfának is, hogy életben maradjon. Drámai lépés következett be a harcmezőn! A fa önmaga egészséges részleteit pusztította el, hogy megállítsa a fertőzés továbbterjedését. A beteg részek körül gyűrű alakban a saját egészséges sejtjeit tette tönkre, hogy esélye legyen a túlélésre. A kórokozó

ugyanis csak élő sejtekben képes a romboló terjeszkedésre, de egy ilyen halott anyagokból álló gyűrűn (hisztogén demarkáció) nem képes áthatolni. Az így körbezárt beteg részletek hamarosan elszáradtak, majd kipottyantak az egészséges levéllemezéből. Veszteség érte a fát, akárcsak a képen látható levelet, de csak e veszteség árán élhetett tovább és vehetett részt a gyümölcsérlelő folyamatokban.

Ez a falevél, ez a harcmező akár az én életem is lehetne. Ahogyan a levél felszínére mikroszkopikus spórák formájában érkezett a betegség, úgy a bűn sem feltétlenül ajtóstól ront az életünkbe. Az aprónak tűnő gondolat akár pusztító valósággá is válhat. Jóllehet az Úr Jézus kegyelméből fakadó áldozata által lehet életünk és szabadulás bűneinkből, de ezzel nem szabad visszaélnünk, tennünk kell a minket környékező bűn ellen. Hasonlóan a falevélnél a mi életünkben is kieshetnek dolgok: anyagi javak, amiket csak tisztességtelen úton szerezhetnénk meg; az emberek elismerése, amit bűnös életvitelünkért kaphatnánk; a mának szóló élvezetek, amik Isten törvényével ellenkeznek. Hadd hiányozzanak ezek, legyünk csak kevesebbek ennnyivel! De így mienk az Élet, fogadhatjuk a felülről jövő áldásokat, ahogyan ez a lyukas levél is fogadta a nap energiáit. Bárcsak hasonlíthatnánk erre a falevélnél, mely jó gyümölcsöt érlelve hullott alá ősszel a számára kirendelt idő végén!

Fodor Atilla

Lantpengetés

A hívó ember életének fáját ugyanazok a viharok rázzák, mint a világiakét – de mi más talajban vagyunk gyökerezve!

Ha arra gondolunk, kicsoda a mi Istenünk, sohasem szabad kételkednünk abban, hogy ő meghallgatja őszinte imádságainkat. Lehet, hogy nem pontosan akkor és úgy válaszol, ahogy azt mi reméltük, de biztos, hogy meghallja kéréseinket, sőt, beépíti azokat céljai megvalósításába, még csodálatosabban, mint ahogy mi azt legmerészebb álmainkban elképzeltük volna.

Jézus Krisztus sohasem az utolsó reménysugár, hanem mindig az első!

Tekints magadba!

Most, az új év elején különösen is elgondolkodtattak ezek, az Iwiw üzenőfalára feltett kérdések. Szeretném megosztani minél több emberrel. Milyen jó volna, ha mindenre olyan őszintén válaszolhatnék, ahogyan ismerőseim tennék akkor, ha nem tartanának attól, hogy megsértődöm! Mennyivel boldogabb lenne az új esztendőm, ha mind ezt meg tudnám valósítani!

– Olyan igazságos vagyok, mint amilyennek képzelem magam?

– Valóban olyan jó és nagylelkű vagyok, amilyen szeretnék lenni?

– Valóban nekem volt igazam, s nem a másoknak, amikor össze-szólalkoztunk?

– Helyesen cselekedtem, amikor nyers és rideg voltam valakivel?

– Valóban olyan kellemes, üdítő társaság vagyok, amilyennek én gondolom magamat?

– Nem volna-e jobb, ha egy kicsit szerényebb lennék?

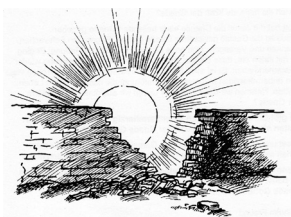
– Ha több jót tennék másokkal?

– Ha képes lennék mások szem-szögéből is látni a dolgokat?

– Nem volna-e jobb mindig barátságosan beszélni másokkal?

– Kevesebbet gondolni magamról és többet másokról?

Közl: Nagyné Albert Nóra

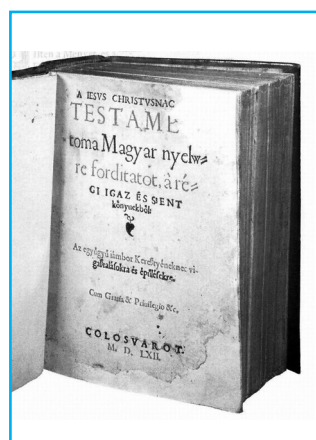

Uram, te azt mondtad tanítványaidnak: Ti vagytok a világ világossága. Engedd, Uram, hogy én is fényugár lehessenek! Hadd vigyem az öröm fényét az emberek közé, hiszen én is a te kegyelmed fényességében élek! Hadd legyek akaratod szerint a világosság gyermeke! Világítson az én életem is, hogy a téged kereső, utánad vágyó lelkek általam hozzád találjanak!

Hírhozó-hírvivő

♦ A Biblia éve ünnepélyes bezárására és az ökumenikus imahét megnyitó istentiszteletére került sor január 18-án a budapesti Szent István-bazilikában. Isten akarata és ígérete az egység – mondta ünnepi igehirdetésében Bölskei Gusztáv református püspök. Hasonló gondolatokat fogalmazott meg szentbeszédében Erdő Péter esztergomi érsek is. A Biblia éve lezárásaképpen Szabik Imre evangélikus püspök, a Magyar Bibliatársult elnöke tartott beszédet. „A Biblia éve befejeződött, de Isten beszéde megmarad örökké” – mondta. Az egyházak vezető lelkipásztorai sorában az ígét Mészáros Kálmán egyházelnök testvér olvasta fel. Újpesten is imádságra gyűltek össze a keresztyén testvérek. Imaházunkban január 23-án hirdetett ígét Vendrey Gábor szalézi plébános, majd ezt követően közös ifjúsági alkalom volt Legeza József görög katolikus paróchus vezetésével. Mészáros Kornél lelkipásztorunk a záró istentiszteleten szolgált az újvárosi református templomban.

♦ A Biblia éve hivatalos lezárása nem jelenti azt, hogy kevesebb figyelmet szentelünk a Bibliának. Március 29-ig tekinthető meg a Budai Várban az az exkluzív bibliakiállítás, amelyet az Országos Széchényi Könyvtár rendezett a Biblia éve tiszteletére a „nemzet könyvtárának” 100 éves fennállása alkalmából. A programok folytatásaképpen január 30-án Biblia Hungarica Philologica címmel konferenciát rendeztek, amelynek tárgya a magyar nyelvű Biblia irodalmi szempontú megközelítése volt. A konferencián akadémikusok, professzorok, doktoranduszhallgatók tartottak előadást.

♦ Ezúton is meghívjuk kedves testvéreinket – a fiatalokat és idősebbeket is – február 28-án, szombaton a Budai Várba, amikor is azt tervezzük, hogy gyülekezeti programként közösen látogatjuk meg a Biblia Sacra Hungarica – A könyv, „mely örök életet ad” című bibliakiállítást. A csoportos tárlatlátogatást jelentős árendedménnyel támogatja az Országos Széchényi Könyvtár. A program szervezője Marosi Nagy Lajos testvér. Folyamatosan tájékoztatjuk az érdeklődőket.

♦ Ebben az évben is megtartottuk az Aliansz imahetet, amelyben a belsővárosi és a békásmegyeri református gyülekezet, a Szabad Evangéliumi Egyház és baptista gyülekezetünk vett részt. A „Hit által...” főcímmel megtartott imahéten gyülekezetünk tagjai a korábbiaknál is aktívabban és nagyobb számban vettek részt. Kedden a belsővárosi református kisteremben Mészáros Kornél testvér, csütörtökön imaházunkban Monty Taylor szabadkeresztyén lelkipásztor hirdette az ígét.

♦ Zenei előadás-sorozatot rendezünk az első félévben. A tervek szerint Beharka Pál, Hetényi Attila és Szokolay Sándor tartanak előadást.

Új Lant

Az Újpesti Baptisták Lapja ♦ Alapítási év: 1936

Felelős szerkesztő és kiadó: Marosi Nagy Lajos ♦ Tördelte: Papp Szabolcs
Készült az O-Pont Nyomdában ♦ Felelős vezető: Győri Énók
ISSN 1217-4378 ♦ Internet: www.ujpest.baptist.hu/ujlant